

Suối Trắng

» Tác giả: Chưa rõ Tác Giả

Ánh nắng chiều chỉ còn rơi rớt vàng vọt trên đỉnh Sen Vàng, từng lớp sương khói đã tỏa ra bàng bạc. Vài đàn chim hạc bay ngang lưng trời, để vọng lại những tiếng kêu thều nảo trong lòng nàng Vân Anh. Trở về mái nhà tranh bên sườn đồi, nàng nổi lửa nướng con cá mới bắt được dưới suối. Vài củ khoai cạnh bên, nàng sẽ lùi vào tro. Bấy nhiêu có lẽ cũng đủ cho nàng ăn đến hết ngày mai. Nhiều năm đã trôi qua từ ngày vợ chồng nàng rời bỏ làng quê tha phương cầu thực, lưu lạc đến nơi hoang sơ này. Quanh đây chỉ là sơn lâm không một bóng người, nhưng khoai sắn, rau quả hoang dại có đủ cho cuộc sống. Dưới suối cá lội đầy dòng, trên ngàn thì có gà rừng, thỏ, cheo. Vợ chồng nàng bèn dựng túp lều tranh, nướng tựa vào chón đất hoang.

Một ngày kia, có chàng tráng sĩ lạc đường, ghé vào mái tranh xin trú chân. Ngoài trời mưa rả rích, người tráng sĩ và chồng nàng bàn chuyện thể cuộc suốt năm canh, để rồi hôm sau, người chồng quyết định sẽ theo tráng sĩ lên đường đi cứu nước. Năm năm đằng đẳng trôi qua, chồng nàng vẫn chưa quay về. Chiều chiều nàng vẫn đứng ngóng nơi triền đồi, mong nhìn thấy ánh thép nơi chuôi gươm của chàng phản chiếu nắng tàn. Nhưng ngày qua tháng lại chỉ thấy mịt mù cây lá, không một tiếng ngựa hí, một tiếng quân reo.

Đêm khuya, ánh trăng chiếu sáng vàng vạc bên suối, Vân-Anh nằm trần trọc trên chiếc chõng tre, nghe qua đêm cất những tiếng lạnh lùng. Đột nhiên, nàng nghe như có tiếng ai cào cào vào chiếc cửa. Nín thở, Vân Anh bật ngồi dậy. Nàng nhẹ nhàng với tay lấy thanh tre dài vót nhọn, cầm chặt trong tay rồi tiến ra. Qua khe hở, nàng thấy một con sói trắng bị thương đang cố gọi cửa. Chưa bao giờ nàng thấy một con sói to và có bộ lông trắng đến như thế. Mũi tên cắm vào vai nó, máu ra thấm đỏ cả lớp lông dày. Vân Anh mở cửa, con chó rên ư ử, đến phục dưới chân nàng. Nàng xem xét vết thương của nó rồi quay vào bếp, lấy nắm lá phơi khô trong chiếc bao da mà nàng vẫn treo trên tường. Trở ra, nàng quì xuống, lấy thẻ kéo bật mũi tên ra khỏi vai con chó trắng rồi đắp mớ lá thuốc khô vào. Con sói trắng ngồi yên trong tay nàng một chút rồi bò ra nằm nơi góc nhà. Sáng hôm sau, khi những tia sáng vừa lập lòe trên ngọn cây thì con sói đã đứng lên, chạy qua chạy lại như muốn bảo nàng theo nó. Vân-Anh cầm thanh tre chuốt nhọn làm vật phòng thân rồi đi theo con vật. Con sói trắng nhảy qua mấy tảng đá bên dòng suối, ngược triền đồi chạy đến một vùng có nhiều

phiến đá to. Đằng sau vài cội tùng già cổ là một cửa hang. Bên trong, hang mở rộng ra, mát lạnh. Cả một cảnh tượng đầy máu và nồng mùi tanh hôi bỗng hiện ra trước mặt nàng. Xác của một con sói cái cùng bảy sói con nằm la liệt, bộ lông trắng nõn của chúng đã bị lột sạch, để lại đồng thịt da bảy nhầy máu me. Vương vãi trên mặt đất còn dấu vết vài mũi tên, lưỡi dao gãy, cùng cút đái của bọn thợ săn. Con sói trắng chột tru lên từng hồi thảm thiết rồi chạy biến vào rừng. Vân-Anh nhặt cành khô chắt vào hang rồi nổi lửa đốt hết đồng xác sói đang sinh thời.

Từ hôm đó, cứ vài ngày là nàng lại thấy con sói trắng đến viếng nàng. Nó luôn mang cho nàng một con thỏ hay con hoẵng nhỏ vừa bị giết. Thảm thoát vài mùa trăng lại trôi qua trong đơn điệu. Buổi sáng kia, khi nàng đang bắt cá dưới suối thì chột nghe có tiếng người đến gần. Phía trên bờ bên kia dòng nước, một toán thợ săn ba tên có vẻ hung tợn, tay cầm cung tên giáo mác, chỉ trở về phía nàng. Có tiếng la lớn:

- Mụ kia. Lên đây cho chúng ông hỏi chuyện!

Vân-Anh giả vờ không nghe, tên thợ săn ra hiệu cho đồng bọn lội xuống nước, đến nắm hay vai Vân-Anh kéo đến trước mặt hắn. Gã thợ săn đưa bàn tay chai đá nâng mặt nàng lên rồi cười hể hả:

- Trong rừng sâu sao lại có mụ đàn bà đẹp như thế này. Đúng là tiên nữ bên bờ suối.

Đoạn hắn quay qua hai tên kia:

- Dịp may hiếm có! Hôm nay chúng mình sẽ làm thịt con tiên nữ này!

Ngay lập tức hai tên kia đè nàng ra. Một tên ghì hai tay nàng xuống đất, còn tên kia rút dao kề vào cổ nàng hăm dọa, đoạn xé tung áo váy của nàng. Tên trùm mỉm cười nham hiểm, tuột quần ra, quì xuống trước mặt Vân Anh. Tay hắn nắm hai chân nàng banh ra. Vân Anh thấy đau điếng như có vật gì thật to và cứng như gỗ đâm vào cửa mình nàng. Nàng thét lên kinh hoàng, dùng toàn lực đập tên thợ săn té ngã. Vân Anh vùng dậy, bắt kẻ thân thể đang trần truồng, ù té chạy thật nhanh lên triền đồi. Nàng thấy một dòng máu đỏ từ cửa mình nàng đang chảy xuống chân. Bọn thợ săn tức tốc đuổi theo, Vân Anh cố nhắm mắt cầm đầu cầm cổ chạy. Một tên lấp nỏ bắn trúng vào vai nàng. Vết thương đau buốt xương khiến nàng quì xuống ngay lập tức. Nàng lồm cồm ngồi dậy định chạy tiếp thì bị một cú đá trời giáng vào hông làm lảo đảo ra đất. Tên thợ săn cúi xuống. Bây giờ nàng mới thấy hắn đã làm gì nàng. Tay hắn từ từ rút cái cán rựa bằng gỗ sần sùi vào cửa mình nàng. Vân Anh cắn răng đau đớn, mắt nhắm nghiền.

Ngay lúc đó, một bóng trắng từ trong rừng như tia chớp nhảy vọt ra cắn vào cổ tên thợ săn. Hắn ngã ra đất, hai mắt trợn ngược. Con sói trắng thật to nhe hàm răng nhọn hoắt cắn sâu vào yết hầu của hắn làm hai dòng máu

phụt ra ướt đầm cả áo. Một tên chạy đến vun dao toan đâm con thú trong khi tên còn lại lấp nỏ. Mũi tên bay ra, cho sói bỗng nhảy vọt sang một bên làm mũi tên cắm sâu hút vào giữa ngực tên cầm dao. Gã bắn nỏ điên tiết văng tục đuổi theo con sói. Thừa cơ hội, Vân Anh cố cắn răng lồm cồm ngồi dậy, cầm đầu chạy vào rừng. Nàng leo, bò, chạy hết sức lực mà không biết mình chạy đi đâu. Một hồi thấm mệt, quỵ xuống, nàng chợt thấy có cái cửa động nằm khuất sau mấy bụi cây. Cửa động nhỏ, nàng phải bò vào, nhưng bên trong lại thật rộng và sáng. Có dòng thác nhỏ từ cao trên đỉnh động đổ xuống một hồ nước trong veo. Bên bờ hồ là bãi cát mịn với nhiều phiến đá phẳng lì phủ đầy rêu, hoa dại, lan rừng mọc xen trong kẽ đá. Vân-Anh cắn răng nhổ mũi tên ra khỏi vai rồi ngã người xuống phiến đá rêu. Tay nàng hái vội mấy nắm lá quen thuộc áp vào vết thương cho ngừng máu rồi chìm vào giấc ngủ đầy mộng mị, cơ thể lên cơn sốt hầm hập. Vân Anh không biết nàng nằm bất tỉnh trong hang đá bao lâu, nhưng khi tỉnh lại nàng thấy đói và khát khủng khiếp. Nàng loạng choạng bò xuống bờ hồ, vốc mấy ngụm nước mà uống lấy uống để. Nàng chợt thấy bên phiến đá có ai đã để sẵn vài trái cây rừng. Không ngần ngại, nàng cầm lấy cắn ăn như người chết đói. Nàng cố đứng lên thì chợt nhớ là mình đang trần truồng như nhộng. Những vết thương trên người nàng bấy giờ đang lúc tấy đỏ, đau điếng dù máu đã đông khô cứng. Nàng bước chậm ra cửa hang, bò ra ngoài, hi vọng tìm lại được bộ váy áo. Lúc đó, Vân Anh mới định hướng được là mình đã chạy khá xa. Từ trên dốc đá, nàng nhìn thấy căn nhà tranh của mình tít bên dưới bị đốt cháy rụi, khói đen còn bốc lên xám xịt. Nàng bật khóc nức nở rồi lồm cồm bò trở vào hang, ngã nhào người lên bãi cát, toàn thân rất buốt.

Khi nắng tàn, nàng chợt nghe có tiếng động. Từ ngoài, một con sói trắng to lớn hùng dũng đi vào. Miệng nó ngậm một mớ rau dại, đến nhả ra bên cạnh Vân-Anh. Nó đứng tẩn ngẩn một chút, chợt nhảy vọt lên tảng đá trên cao, chồm cắn một mớ lá nhai lấy nhai để. Đoạn nó trở lại bên cạnh Vân-Anh, thè lưỡi liếm lên các vết thương của nàng. Chất lá sền sệt, nóng như dầu, cộng với cảm giác nhột nhột, "ròn rợn" vì lưỡi con vật liếm trên da thịt làm nàng thấy bớt đau. Con sói liếm các vết thương trên người, rồi bỗng đưa lưỡi vào liếm nơi cửa mình nàng. Lúc này nàng mới nhớ lại vết thương đau nhói vì thành âm đạo bị rách. Nàng nhẹ nhàng dang rộng hai chân cho con sói dễ dàng liếm vào bên trong. Một cách thành thạo, nó đưa lưỡi thật sâu vào trong âm đạo, liếm lớp dầu lá đều khắp trong đó. Cái nóng của dầu, cộng với động tác ra vào, ngo ngoại của cái lưỡi ngay nơi nhạy cảm nhất của con gái, làm Vân Anh thấy bị kích thích là lạ. Nàng nằm yên cho con sói làm việc, âm thầm tận hưởng những cảm giác nhẹ nhẹ không tả được.

Những ngày kế tiếp, trời đổ mưa tầm tã. Hang đá về đêm lạnh lạnh làm

Vân-Anh không thể chớp mắt. Nàng nằm co ro trên tảng đá phủ rơm, thậm ước có được một cái chăn hay mảnh vải để quấn vào người cho ấm. Nàng cố đập đá gây lửa nhưng mọi thứ trong động đều ẩm ướt, không cháy được. Con sói trắng nằm trên tảng đá cao nhìn nàng như thông cảm. Chợt nó nhảy xuống, đến nằm bên cạnh Vân-Anh. Lông dày và trắng tinh của nó chạm vào da thịt làm nàng thấy ấm áp dễ chịu. Nàng ôm nó vào lòng, thu hơi nóng của nó vào người. Con sói thật to. Nó đứng lên, dang rộng bốn chân rồi nằm phủ lên người nàng như chiếc chăn bông. Cảm giác ấm áp làm nàng thấy dễ chịu và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Ngày qua ngày, Vân Anh từ từ hồi phục. Nàng đánh bạo ra ngoài tìm củ khô. Lúc đầu nàng ngượng ngùng, vừa đi vừa nấp vì sợ có người nhìn thấy tấm thân trần truồng của mình. Dần dần, Vân Anh cảm thấy tự nhiên hơn vì chung quanh chỉ toàn núi rừng hoang vắng. Nàng gom một đống củ khô chất trong động, đập đá gây lửa bên ngoài cho khô, rồi mới mang mỗi lửa châm vào đống củ. Từ khi có lửa, con sói trắng lại mang về thỏ, mang, hoẵng. Vân-Anh lột da chúng, dùng đá cạo sạch rồi phơi khô, kết lại để làm áo che thân. Cuộc sống bây giờ bỗng trở nên dễ chịu hơn xưa vì nàng không phải lo việc kiếm ăn. Nàng dùng toàn thời gian chế tạo ra các vật dụng trong nhà từ gỗ, từ đá, với dây leo, cỏ rơm, da thú, xương thú.

Đêm trăng tròn, mặt trăng sáng trưng hiện rõ qua lỗ hổng trên vách động. Con sói trắng đứng trên tảng đá cao, nhìn trăng cất lên những tiếng tru thảm thiết. Nằm co ro trên tảng đá phủ rêu, nàng thấy đôi mắt sói dường như long lạnh nước mắt. Nó chợt quay lại nhìn nàng. Dưới ánh trăng, bộ lông trắng tinh của nó như tỏa sáng huyền diệu. Con sói từ từ leo xuống nằm bên cạnh Vân-Anh. Nàng ôm nó vào lòng. Lông trắng dày, mịn, ấm áp của nó luôn làm nàng thấy dễ chịu. Nó đứng lên, Vân Anh chợt nhìn thấy "cái đó" ở giữa hai chân sau con chó đang nở lớn và dài ra. Con sói nhìn nàng như van xin. Vân Anh cố tránh ánh mắt của nó. Con vật phát ra những âm thanh trong cổ như cầu khẩn, rồi cúi đầu đưa lưỡi liếm nơi của mình nàng. Nó liếm đúng ngay một chỗ làm nàng giật bắn người lên. Cái cảm giác thật lạ, thật khoái lạc mà nàng chưa từng biết đến dù đã lấy chồng nhiều năm. Nàng bám tay vào đá, cứ mỗi lần lưỡi con sói liếm qua chỗ ấy là nàng lại nín thở vì sướng khoái. Cuối cùng, từng hồi, từng đợt của cái cảm giác thích thú đó cứ dâng cao, chồng chất lên nhau, cho đến lúc nó bùng nổ thật mãnh liệt khắp người nàng. Ôi, cái khoái cảm thật tuyệt vời, thật ... Nàng không biết làm sao tả được nó. Vân Anh nằm yên buông xuôi, tận hưởng cho đến lúc cảm giác dần dần hạ xuống. Con sói bỗng chồm chồm như muốn "nhảy" nàng. Vân Anh cả thẹn, mặt đỏ rần lên. Nàng khép chân lại, đẩy con sói qua một bên, rồi ôm nó mà chìm vào giấc ngủ.

Một mùa trăng lại trôi qua, khi mặt chị Hằng lại gần tròn, Vân Anh bỗng

thấy trong lòng xao xuyến chi lạ. Kỷ niệm về cái cảm giác khoái cảm đêm nào bỗng trở lại. Nàng muốn đẩy nó ra khỏi đầu nhưng sao vẫn sâu kín mong ước được hưởng cảm giác ấy lần nữa. Đêm xuống, nàng nằm trên tảng đá, thầm mong cho chuyện cũ sẽ tái diễn.

Dưới ánh trăng tròn, con sói trắng bất chợt xuất hiện trước mặt Vân Anh. Nó hùng dũng tiến tới, chống hai chân trước lên tảng đá, chỗ hai vai nàng, rồi nhẹ nhàng kéo nàng ra phía cạnh tảng đá. Tảng đá thấp nên hai chân nàng buông thõng đã chạm đất. Nó kéo cho đến khi mõng của nàng vừa ngay cạnh tảng đá. Đoạn, con sói cúi xuống, đưa đầu vào giữa hai chân nàng, gạt hai chân Vân Anh ra, và bắt đầu những động tác của chiếc lưỡi mà đã một lần làm Vân Anh lên tới đỉnh khoái cảm. Khi cơn cực khoái bùng ra khắp thân thể người con gái, thì cũng là lúc con sói chồm lên dứt mạnh dương vật của nó vào cửa mình Vân Anh. Vân Anh đang ngụp lặn trong cơn khoái cảm, bỗng thấy toàn thân được ôm ấp bởi lớp lông dày, ấm và ẩm ướt được lấp thật đầy bởi một vật vừa mềm mại nhưng vừa rắn chắc. Vật ấy tiếp tục đi ra đi vào, thật lâu, thật dai, làm cảm giác sướng khoái tưởng đâu sắp hạ bỗng trở lại, rồi trở lại nữa đến mấy lần. Nàng cảm thấy có chất nước nóng nóng trong âm đạo. Khác với những khi gần chồng, chất nước ấy từ con sói dường như cứ từ từ chảy liên tục chứ không bắn ra thật nhanh, thật ngắn ngủi như ở đàn ông. Con sói cố đẩy một cái gì thật to vào cửa mình nàng. Nàng cảm thấy chỗ kín như bị căng ra, như bị ai nhét một quả quýt vào. Nàng thử đẩy con sói ra thì không còn được nữa. Dương vật con sói đã dính chặt vào người nàng. Không còn cách nào khác, Vân Anh đành nhấc hai chân lên ôm qua lưng con chó. Người và vật quện vào nhau như thế và chìm vào giấc ngủ.

Những gì xảy ra đêm đó làm Vân Anh suy nghĩ nhiều suốt mấy hôm. Nó bảo vệ nàng, hàng ngày nó đi tìm mang thức ăn về cho nàng, và nay thì nó đã ân ái với nàng. Giữa nơi sơn lâm không một bóng người, không có ai lên tiếng thì phi về mối tình giữa nàng và con sói. Những ngày trong động vắng, có một sự sống kề bên cũng làm nàng thấy bớt cô đơn hơn khi còn ở nơi lều tranh. Con sói đến với nàng khi nàng buồn, cho nàng sự ấm áp khi trời trở lạnh, không khi nào gây cho nàng điều gì khó chịu.

Một năm thấm thoát trôi qua nơi hang động có dòng suối đổ xuống hồ nước trong. Vân Anh và con sói trắng sống hạnh phúc bên nhau nơi đó. Ở nơi mát mẻ, ít phải dãi nắng dầm mưa, lại tắm nước suối trong nên da thịt nàng trở nên mịn màng, trắng trẻo. Mái tóc nàng mọc dài đến chân và mềm mại vì được gội hàng ngày với các loại dầu cây cỏ. Thức ăn đầy đủ làm người nàng hồng hào, những đường cong con gái căng đầy nhựa sống. Thời giờ nhàn rỗi, nàng phơi lá cọ khô làm giấy, tìm phẩm màu trong rừng làm mực, rồi tập làm thơ. Nàng bắt đầu nhớ lại chữ nghĩa phụ mẫu đã dạy

cho nàng từ nhỏ, trước khi ông bà qua đời khiến đời nàng long đong. Rồi những đêm trăng tròn là những đêm ái ân giữa người và thú, tuy khác hình hài nhưng khoái lạc tuyệt vời hơn cả khi nàng mây mưa cùng chồng, vốn chỉ ích kỷ lo phần mình. Nàng luôn giữ cho bộ lông sói luôn được trắng trẻo, sạch sẽ bằng cách bắt nó xuống hồ tắm sau khi đi săn về. Theo thời gian, con vật dường như có vẻ già đi. Vân Anh chợt thấy buồn khi nghĩ đến ngày con sói sẽ ra đi...

Một ngày kia, con sói bỗng tha ở đâu về được một cái gùi da cũ kỹ, trong đó có bộ áo quần đàn ông, con dao, và ít nén vàng dấu kỹ dưới đáy. Trời mưa lớn mấy hôm trước đã làm lở một phần sườn đồi, để lộ ra bộ xương khô của hai tên thợ săn ngày xưa, cùng cái gùi này. Đã lâu không được mặc quần áo, Vân Anh cảm thấy là lạ trong bộ đồ đàn ông rộng thùng thình. Nhưng ít ra bây giờ, không còn trần truồng nữa, nàng có thể tìm về nơi có làng mạc để mua vài thứ cần thiết cho cuộc sống.

Nghĩ là làm. Ít ngày sau, Vân Anh lên đường xuống núi từ lúc trời sớm tinh sương. Con sói trắng đứng vẫy đuôi nhìn theo âu yếm. Nàng đi đến quá ngọ thì may gặp chợ làng Đồng Xá đang họp phiên. Ngôi làng bây giờ có vẻ trù phú hơn, bên cạnh chợ có một dinh cơ lớn của ai đang xây. Vân Anh bèn hỏi một bà bán hàng:

- Thưa cụ, dinh cơ đó là của ai vậy?

- À. Ông lớn Trịnh đi chinh chiến lập nhiều công trận được vua ban cho đất đai làng này. Ngày xưa nghe nói ông sống trên sườn núi kia. Đẹp giấc về thì thấy nhà đã cháy, vợ mất biệt, nghe nói đã chết dưới tay bọn cướp rừng Trần Triện mấy năm trước. Nay quan lại được ngài Tổng Trấn gả con gái cho.

Vân Anh cảm ơn bà cụ rồi đến bên hàng đậu len lén nhìn vào dinh. Sau các bậc thềm nhà còn đang xây, bóng dáng chồng nàng hiện ra giữa đám dân phu. Tim nàng bỗng thắt lại khi thấy tân phu nhân ghé ngang, người đàn bà trẻ và đẹp kiều sa từ trên kiệu bước xuống...

Vân Anh tìm mua vội ít vải, cùng mấy món kim chỉ, đồ dùng trong nhà rồi quay trở về nơi hang đá.

*

* *

Tướng quân họ Trịnh cố chạy lên con dốc để đuổi theo con nai đã trúng tên. Đám cận vệ được lệnh chỉ đứng đợi dưới suối. Chú nai bị thương run rẩy quỵ xuống bên bờ vực đá. Họ Trịnh đưa nỏ lên định bắn những bỗng thấy đầu nhúc nhích rồi choáng váng. Lưỡi ông như lú lại và tay chân bỗng tê cứng. Ông muốn gọi lính nhưng sau không thể nói nên lời. Một màu đen

chợt phủ xuống, ông ngã người, đánh rơi chiếc nỏ rồi té xuống vực. Họ Trịnh nằm đó, hấp hối. Kẹt trong kẽ đá này thì đồ tên cận vệ nào tìm ra được. Đêm xuống, ánh trăng tròn đã lên cao. Họ Trịnh từ từ chìm vào vô thức. Lúc đó, một con sói trắng to lớn bỗng xuất hiện. Nó đã ngồi nhìn họ Trịnh từ sớm, kiên nhẫn chờ đến lúc sự sống sắp từ từ rời thân xác gã đàn ông. Con sói đến gần, ngửi ngửi để chắc chắn rằng ông không còn biết gì nữa. Nó chợt há to cái mồm đầy răng nhọn rồi cắn mạnh vào hạ bộ người đàn ông. Nó cắn mạnh đến nỗi nguyên phần hạ bộ bị cắn lìa ra, còn gói trọn trong lớp vải quần.

Dưới ánh trăng tròn đổ xuống qua kẽ đá, Vân Anh mê mẩn tận hưởng cơn cực khoái mở đầu, trước khi vào cuộc giao phối với con sói. Con thú bước xuống tảng đá, đi đâu đó rồi trở lại. Nó nhả trong miệng ra và dùng lưỡi cố nhét một nhúm bày nhầy mềm mềm như thịt, nhỏ tròn như đôi quả táo rừng vào cửa mình nàng. Đoạn nó chồm lên, đút dương vật vào nàng, đẩy vật đó vô sâu bên trong âm hộ Vân Anh. Sức thúc ra thúc vào mạnh mẽ của con sói làm vật đó như vỡ ra, sền sệt một chất nhờn. Con sói dừng cuộc giao hợp nửa chừng mà không xuất tinh. Tàn cuộc ân ái, khi Vân Anh đưa ngón tay vào âm hộ cố kéo vật bày nhầy đó ra thì thấy nó nhóp nhúa chất dịch trắng trắng, bay mùi tanh tanh như tinh khí đàn ông.

Mùa trăng sau, Vân Anh bị mất kinh và thấy trong người khó chịu, hay buồn nôn mỗi sáng. Một tháng tiếp theo, con sói trắng lại mang về cho nàng nhiều thịt, củ rừng, rau trái hơn xưa. Bụng Vân Anh càng ngày càng lớn ra. Nàng bắt đầu hoảng hốt. Chẳng lẽ mình lại có thể mang thai với loài sói hay sao? Vậy thì đứa con sinh ra sẽ là giống gì đây?

Một trăm ngày qua, nàng hạ sinh một bé trai khá khinh nơi hang đá. Đứa bé nhìn hơi giống chồng nàng ngày xưa. Vân Anh vô cùng ngạc nhiên, không hiểu tại sao nàng lại có thể hạ sinh như vậy được.

Khi đứa bé chập chững biết đi thì con sói trắng bỗng trở nên chậm chạp. Sau vài tuần biếng ăn và không đi săn được, con sói chết. Vân Anh buồn bã chôn nó trong động, cạnh tảng đá rêu phong mà nàng và nó đã cùng ăn nằm với nhau bao năm nay.

Ít ngày sau, Vân Anh thu xếp đồ đạc rồi dẫn con đi biệt tích.

*

* *

Vùng triền núi gần làng Đồng Xá mấy năm sau có nhiều dân cư đến khai

phá. Người làng thường nghe bọn thợ rừng, nay đều đã luống tuổi, truyền miệng cho nhau về chuyện trên núi Sen Vàng có con sói trắng thành tinh, khôn ngoan còn hơn người. Những đêm trăng sáng, bộ lông nó tỏa ra ánh sáng lung linh. Con tinh sói tu luyện trong một hang động có dòng suối tiên nghìn năm. Tương truyền rằng những buổi đẹp trời nó biến thành một thiếu nữ tuyệt đẹp, tóc dài chấm chân, ẩn hiện giữa cây rừng.

Năm kia, vào ngày rằm, có một nữ thương nhân trung niên, giàu có và xinh đẹp, từ kinh đô dẫn đưa con trai 16 tuổi đến viếng hang Nguyệt Tuyền Cốc. Khi chiều xuống, hai mẹ con sửa soạn trở về lều trọ dưới dốc đồi thì chợt thấy một thanh niên cũng trạc 15, 16 xuất hiện. Chàng ta tuy nhỏ tuổi như dáng dấp chừng chạc, khôi ngô tuấn tú, đôi mắt sáng rực. Chàng mặc bộ đồ toàn trắng đầy bụi đường, tay ung dung cầm kiếm, cưỡi con bạch mã. Chàng trai bắt gặp ánh mắt của người thiếu phụ tuy lớn tuổi nhưng vẫn còn là trang mỹ nhân. Hai người chỉ mới gặp nhau trong khoảnh khắc nhưng chàng bỗng cảm thấy lòng xao xuyến lạ lùng.

- Phu nhân ấy thật đáng vai thân mẫu ta. Mình chớ nên có tà ý!

Chàng trai tự nhủ. Đêm đó, chàng đốt đồng lửa để nghỉ đêm tại hang Nguyệt Tuyền Cốc. Khi ánh trăng tròn chiếu qua kẽ đá trên vách hang, chàng chợt nghe có tiếng bước chân nhẹ nhẹ. Nhìn lên, chàng thấy người thiếu phụ kiều diễm ban trưa đang đứng sau lưng, tóc nàng xỏa dài, môi như nụ hoa, mắt lung linh, da nàng hồng mịn lung linh trong ánh lửa. Như có một sức trời dậy không kềm được, chàng ta đứng lên, ôm chầm lấy người đàn bà đẹp, áp môi mình vào môi nàng thật lâu. Chàng vực nàng lên, đặt lên tảng đá đầy rêu êm ái. Chàng bỗng cảm thấy có sự thúc dục kỳ lạ muốn dùng lưỡi liếm sâu vào chỗ kín của người phụ nữ chưa quen. Chàng ngạc nhiên là lưỡi của mình lại dài đến độ có thể chắm vào tận cùng bên trong chỗ cấm kỵ ấy.

Đêm đó chàng trai 15 tuổi lần đầu tiên biết được khoái lạc ái ân cùng người nữ. Không cảm được cảm giác cực sướng, chàng phóng chất dịch vào sâu trong thân thể người đẹp. Trong cực điểm khoái lạc, chàng trai bỗng ngửa mặt hú lên như loài sói. Đối với người thiếu phụ nhan sắc kia, nàng dường như đã biết chàng trai kia là ai. Chỉ có điều là ... làm sao để nàng có thể gần chàng mãi mãi được bây giờ? Tuổi nàng gần gấp ba tuổi chàng. Nàng lại có địa vị xã hội, có con ...

Khi trời gần sáng, chàng trai và người thiếu phụ chia tay nhau trong nước mắt.

*

* *

Ở vùng Quảng Đông có đám tang lớn của một nữ lão phú gia người An Nam đã di cư sang lập nghiệp hai mươi năm trước. Trong dòng khách đến viếng có vị tướng quân oai phong lẫm liệt trong bộ giáp trắng, cưỡi ngựa trắng, tuy chỉ chừng trung niên nhưng tóc trắng như tuyết. Ông đốt hương bái lạy rồi liếc nhìn tang gia. Chịu tang là hai đứa con, một trai lớn tuổi chừng trạc tuổi vị tướng quân, và một gái chừng hai mươi, nhan sắc mỹ miều như mẹ ngày nào...